

РОЗДІЛ 1

НІКОЛИ НЕ РОЗУМІВ, НАЩО ТІ костюмовані вечірки. Є два варіанти: або ти докладаєш величезних зусиль і виглядаєш, як муфлон, або забиваєш болт і теж виглядаєш, як муфлон. Я ж, як завжди, не знав, яким саме муфлоном хочу бути.

Цілком імовірно, я дотримувався стратегії «забити болт». Але в останню мить запанікував, невдало зайшов у магазин костюмів й опинився в одному з тих дивних секс-шопів у середмісті, де продають червону білизну і рожеві фалоімітатори людям, які не цікавляться ні одним, ні другим.

Тож коли я прийшов на вечірку, яка вже була в розпалі, на мені була пара умовно сексапільних чорних мереживних кролячих вушок. Присягаюся, колись я добре знався на таких речах. Але я давно не практикувався, а виглядати, як хлопчик на побігеньках, було не найкращим способом тріумфально повернутися на сцену. Ще гірше: я так спізнився, що всі інші самотні й нудні люди вже здалися та розійшлися по домівках.

Десь у цій коловерті яскравих вогнів, гучної музики і поту були мої справжні друзі. Як я про це дізнався? Наша група у ватсапі «Ось і сходить квір» – перетворилася у сотню варіацій на тему: «Де, в біса, Люк». Але я бачив лише людей, які, можливо, знають людей, які, можливо, знають мене. Я пробрався до бару і, примружившись, розглядав меню коктейлів на дошці, а тоді зрештою замовив коктейль «Затишна бесіда про займенники під стіною», оскільки мені здалося, що це випити приємно, і точно описувало мої шанси загнати кулю в лузу того вечора. Або, власне, коли-небудь.

Мабуть, варто пояснити, чому я, вдягнутий у найпопсовіший предмет фетиша, властивий середньому класу, потягував небінарний напій у підвалі Шордічу, пафосного мистецького кварталу. Але, якщо чесно, я й сам не знаю. Коротше, є один знайомий хлопець на ім'я Малком, якого знають всі. Я майже впевнений, що він біржовий маклер або банкір або що, але вечорами – під якими я маю на увазі деякі вечори, а саме приблизно один вечір на тиждень – він халтурить діджеєм у цьому трансгендерному/гендерно-флюїдному клубі під назвою «І риба, і м'ясо». І сьогодні була його вечірка. Його чаювання божевільного капелюшника. Такий він Малком.

Просто зараз він стояв у кінці кімнати у фіолетовому циліндрі, смугастому фраку і шкіряних штанях і видавав, як тепер кажуть, «скажений біт». А може, й ні. Можливо, ніхто ніколи так не казав. Коли я ще був активним завсідником клубів, я навіть не питав імені свого коханця на ніч, не кажучи вже про те, щоб занотовувати термінологію.

Я зітхнув і повернувся до свого коктейлю. Має бути якесь слово для опису відчуття, коли ти кидаєш усе, щоб підтримати когось, а потім розумієш, що насправді ти йому не потрібен, і ніхто не помітив би, якби ти сидів удома в піжамі та їв нутелу з банки. Власне, так. Ось що я відчував. І, мабуть, варто було просто піти, але тоді я був би муфлоном, який прийшов на вечірку Малкома, забив на костюм, ледве пригубив коктейль, а потім звалив, ні з ким не поговоривши.

Я витягнув телефон і відправив групі жалюгідне: **Я тут, де ви?** – але побачив, що повідомлення не надіслано. Хто б міг подумати, що на події, яка відбувалася буквально під землею й оточена бетоном, буде поганий мобільний зв'язок?

– Ти розумієш, – теплий подих торкнувся моєї щоки, – що вуха навіть не білі?

Я обернувся і побачив незнайомця. Досить милого незнайомця, з гострим, лисячим поглядом, який я завжди вважав химерно чарівним.

– Так, але я *запізнився*. І ти взагалі без костюма.

Він посміхнувся і став ще хитрішим і чарівнішим. Потім відгорнув лацкан, щоб показати етикетку з написом «Ніхто».

– Гадаю, це дратівливо незрозуміла відсилка.

– *«Мені б твої очі! – із заздрістю сказав Король. – Це ж треба – вміти побачити Ніхта!»**

– Самовдоволеній придурок.

Це його розсмішило.

* Цитата з роману Льюїса Керрола «Аліса в Задзеркаллі», пер. Валентина Корнієнка. (Тут і далі – прим. пер.)

– Костюмовані вечірки пробуджують у мені найгірші риси.
Це була не найдовша розмова з хлопцем, коли я примудрився не зіпсувати все, але точно в топі. Важливо було не панікувати і не намагатися захистити себе, перетворившись на нестерпного дрочилу або розпусника.

– А в кому вони виявляють найкращі риси?

– Та, мабуть... – ще одна білосніжна усмішка, – в Малкомі.

– Малкома ніщо не зіпсує. Він міг би затягнути людей святкувати, змусивши їх платити 10 пенсів за подарункові сумки.

– Прошу, не підказуй йому. До речі... – він нахилився трохи ближче, – я Кем. Але оскільки ти майже напевно не почув, я відгукуюся на будь-яке односкладове ім'я з голосною посередині.

– Приємно познайомитися, Бобе.

– Самовдоволеній придурок.

Навіть крізь світло ліхтарів я вловив блиск його очей. І мені стало цікаво, якого ж вони кольору, якщо не зважати на тіні та штучну веселку танцполу. Це поганий знак. Я небезпечно близько, щоб вподобати когось. І подивіться, до чого це мене привело.

– Ти Люк Флемінг, правда ж? – запитав він.

Ось і воно. Всі карти на столі. Срань.

– Взагалі-то, – сказав я, як завжди, – я Люк О'Доннелл.

– Але ти син Джона Флемінга?

– А тобі яка різниця?

Він кліпнув.

– Ну, ніякої. Але коли я запитав Енджі... – подругу Малкома, яка зараз одягнена, як Аліса, ясна річ, – хто цей гарячий, буркотливий хлопець, вона сказала: «О, це Люк. Син Джона Флемінга».

Мені не подобалося, що люди говорили про мене саме так. Але з другого боку, яка альтернатива? Це Люк, його кар'єра зійшла на пси? Це Люк, у нього не було постійних стосунків уже п'ять років? Це Люк, у нього все пішло під три чорти?

– Так. Це я.

Кем сперся ліктями об барну стійку.

– Як хвилююче. Я ніколи раніше не зустрічав нікого знаменитого. Мені вдати, що мені дуже подобається твій тато, чи що я його ненавиджу?

– Я ніколи з ним навіть не зустрічався, – побіжний пошук у гуглі показав би йому це, тож це не велика сенсація. – Тому мені байдуже.

– Можливо, це й на краще, тому що я пам'ятаю лише одну його пісню. По-моєму, вона була про зелену стрічку на капелюсі.

– Ні, це Steeleye Span.

– О, хвилинку. Rights of Man.

– Так, але їх усі плутають.

Він пронизливо подивився на мене.

– Вони ж геть не схожі?

– Ну, є кілька тонких відмінностей. Steeleye грають більше фолкрок, а RoM – прогресивний. Steeleye використовували багато скрипок, тоді як тато – флейтист. Крім того, у Steeleye Span вокалістка.

– Гаразд, – він знов усміхнувся мені, менш принижено, ніж я б на його місці, – я в цьому не тямлю. Хоча мій тато великий фанат. У нього є всі записи. Зберігає їх на горищі, куди не може потрапити з 1979-го.

До мене починало доходити, що близько восьми мільйонів років тому Кем описав мене як гарячого і буркотливого. От тільки тепер співвідношення було явно 80/20 на користь останнього.

– Усі старі фанатіють від мого батька.

– Це, мабуть, не дає тобі спокою.

– Трохи.

– А з тим шоу, мабуть, стало дивніше.

– Типу того, – я мляво помішав свій напій. – Мене впізнають більше, але: «Агов, твій тато – хлопець з того дурного шоу талантів», – трохи краще, ніж: «Агов, твій тато – хлопець, якого минулого тижня показували в новинах, він вдарив поліцейського по голові, а потім виблював на суддю, бо був під героїном».

– Принаймні не нудно. Найскандальніша річ, яку коли-небудь робив мій батько, – струшував пляшку кетчупу з відкритою кришкою.

Я неочікувано розсміявся.

– Не можу повірити, що ти смієшся над моєю дитячою травмою. Кухня була схожа на сцену із «Ганнібала»*. Мама досі згадує про це щоразу, коли дратується, навіть якщо її насправді дратує не тато.

* «Ганнібал» (англ. Hannibal) – американський телесеріал у жанрі психологічного трилера про спецагента ФБР Вілла Грема та судового психіатра доктора Ганнібала Лектера, який водночас є серійним убивцею-канібалом.

– Так, моя мама теж згадує тата, коли я її дратую. Тільки замість: «Усе, як тоді, коли твій батько розмазав томатний соус по всій кухні», – вона каже: «Все, як тоді, коли твій батько пообіцяв, що приїде додому на мій день народження, а натомість залишився в Лос-Анджелесі зніювати кокаїн з щипцьок повій».

Кем кліпнув.

– Йой.

Бляха, пів склянки коктейлю і мила усмішка – і я вже співаю, як соловейко. Саме такі деталі й потрапляють в газети. «Черговий таємний кокаїновий скандал Джона Флемінга». Або так: «Який батько, такий і син: поведінка Джона Флемінга-молодшого в дитинстві порівняно з буйством батька під впливом наркотиків». Або найгірше: «І досі божевільний після всіх цих років: Оділь О'Доннелл гнівається на сина через повій Флемінга у 80-х». Ось чому мені не варто було виходити з дому. Або розмовляти з людьми. Особливо з тими, кому я хотів би сподобатися.

– Слухай, – сказав я з кам'яним обличчям, хоча знав, як погано все може піти, – моя мама – справді хороша людина. Вона виховала мене сама і пройшла через багато чого, тож... типу... будь ласка, забудь, що я щойно сказав.

Він зиркнув на мене так, як дивляться на людину, коли подумки перекладають її з коробки з написом «приваблива» в коробку з написом «дивна».

– Я й не збираюся їй *розповідати*. Я її навіть не знаю. І так, я підкотив до тебе, але нам ще дуже далеко до знайомства з батьками.

– Вибач. Вибач. Я... просто турбуюся про неї.